

Ce este Adevărul? - Numărul Cinci

Mângâietorul

Jeff Pippenger

2023-09-11

Istoria profetică dezvăluită în cadrul celor șapte tunete identifică istoria în care ne aflăm acum. Taina a fost ascunsă până când a sosit istoria pe care o reprezenta. Este vremea când Mângâietorul, Duhul „adevărului”, descoperă adevărul pe care Ioan l-a numit Apocalipsa lui Isus Hristos, căci Isus Hristos este Adevărul. Nu este doar faptul că termenul „adevăr” reprezintă caracterul lui Dumnezeu. Și nu este pur și simplu o revelație a minunatului lingvist, și anume că termenul ebraic „adevăr” este folosit în asemenea moduri profunde în întreaga Scriptură. Ci este, de asemenea, uimitoarea minune care, atunci când este înțeleasă, devine cheia pentru deschiderea profețiilor cărții Apocalipsei și, făcând astfel, deschide întreaga Biblie. Dar este numai pentru cei care sunt gata să vadă, să audă și să păzească cele scrise în ea, căci vremea este aproape.

Pentru ca oamenii să recunoască „adevărul” într-un asemenea mod încât să fie sfințiți prin el, este necesară prezența Duhului Sfânt. Oamenii pot înțelege intelectual cuvântul „adevăr” și chiar să fie uimiți de semnificația lui, dar „adevărul” trebuie mâncat. El trebuie interiorizat și făcut parte din experiența unei persoane, căci cuvântul comunică puterea creatoare a lui Dumnezeu celor care caută să fie transformați după chipul lui Hristos. Unul dintre punctele de plecare ale cercetării mele personale privitoare la cuvântul ebraic tradus prin „adevăr” a fost reprezentat de specialiștii în ebraică, care abordează, de asemenea, natura uimitoare a cuvântului „adevăr” și utilizarea lui în Biblie. Însă nu există niciun temei să credem că înțelegerea lor intelectuală a cuvântului „adevăr” i-a condus la Hristos.

Realitatea profetică potrivit căreia cuvântul trebuie să fie mâncat în prezența Duhului Sfânt își găsește ecou în definiția pe care Sora White o dă „untdelemnului” din parabola celor zece fecioare, precum și în descrierea ei a celor două clase de fecioare care îl așteaptă pe Mirele.

De cele mai multe ori, un simbol are mai mult de un sens, iar sensul trebuie definit de contextul în care este plasat simbolul. El nu trebuie definit nici pe baza definiției cuvântului oferite de specialistul în gramatică, nici în funcție de cadrul temporal istoric în care a fost scris cuvântul. La aceste două abordări au recurs teologii Adventismului pentru a nega „adevărul”. Un simbol este definit de contextul în care este întrebuințat. În cadrul Spiritului Profetiei, cuvântul „untdelemn” din pilda celor zece fecioare reprezintă cel puțin câteva lucruri diferite, în funcție de contextul pasajului în care se găsește „untdelemnul”. De ce o clasă de fecioare are untdelemnul, iar cealaltă nu?

Există o lume zăcând în nelegiuire, în înșelăciune și amăgire, în chiar umbra morții, — adormită, adormită. Cine simte chinul sufletului pentru a-i trezi? Ce glas poate ajunge la ei? Mîntea mea este purtată spre viitor, când se va da semnalul: „Iată, Mirele vine; ieșiți-I în întâmpinare.” Dar unii vor fi zăbovit să obțină untdelemnul pentru a-și reumple candelarele, și prea târziu vor afla că acel caracter, care este reprezentat de untdelemn, nu este transferabil.

Acel untdelemn este neprihănirea lui Hristos. El reprezintă caracterul, iar caracterul nu este transferabil. Nimeni nu-l poate dobândi pentru altul. Fiecare trebuie să-și dobândească pentru sine un caracter curățit de orice pată a păcatului. Bible Echo, 4 mai 1896.

Fecioarele neînțelepte nu posedă caracterul necesar pentru a face față crizei în curând venitoare. Le lipsește neprihănirea lui Hristos. Dar untdelemnul este, de asemenea, un mesaj, iar untdelemnul din pilda celor zece fecioare, în „zilele de pe urmă”, este mesajul final de avertizare, reprezentat de Apocalipsa lui Isus Hristos, care trebuie să fie auzită, citită și păzită.

Cei unși care stau alături de Domnul întregului pământ dețin poziția odinioară încredințată lui Satana, ca heruvim ocrotitor. Prin ființele sfinte care înconjoară tronul Său, Domnul menține o comunicare neîntreruptă cu locuitorii pământului. Untdelemnul de aur reprezintă harul cu care Dumnezeu ține candelarele credincioșilor alimentate, pentru ca ele să nu pâlpâie și să nu se stingă. Dacă acest untdelemn sfânt n-ar fi turnat din cer prin mesajele Duhului lui Dumnezeu, forțele răului ar avea stăpânire deplină asupra oamenilor.

Dumnezeu este dezonorat când nu primim soliile pe care ni le trimite El. Astfel refuzăm untdelemnul auriu pe care El l-ar turna în sufletele noastre, spre a fi împărțit celor din întuneric. Când va veni chemarea: «Iată, vine Mirele; ieșiți-I în întâmpinare», cei care nu au primit untdelemnul sfânt, care nu au prețuit harul lui Hristos în inimile lor, vor constata, asemenea fecioarelor neînțelepte, că nu sunt gata să-L întâmpine pe Domnul lor. Ei nu au, în ei înșiși, puterea de a obține untdelemnul, iar viețile lor sunt ruinate. Dar dacă cerem Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, dacă Îl implorăm, precum a făcut Moise: «Arată-mi slava Ta», dragostea lui Dumnezeu va fi turnată în inimile noastre. Prin țevile de aur, untdelemnul auriu ne va fi împărțit. «Nu prin tărie, nici prin putere, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor.» Primind razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii, copiii lui Dumnezeu strălucesc ca lumini în lume. Review and Herald, 20 iulie 1897.

„Untdelemnul” este solia finală, care, încă o dată, este Descoperirea lui Isus Hristos. În pasaj, cei care doresc să aibă untdelemnul trebuie să stăruie la Dumnezeu așa cum a făcut Moise în peștera de la Horeb. Dar observați că, dacă este să „stăruim, așa cum a făcut Moise”, ca Dumnezeu să ne „arate” „slava” Sa, trebuie mai întâi să cerem Duhul Sfânt, care este Mângâietorul. Dacă facem aceasta, atunci, prin îngeri și prin cele două țevi de aur, vom primi din neprihănirea lui Hristos. Ne înșelăm pe noi înșine dacă credem că putem să ne rugăm și să stăruim pentru caracterul lui Hristos, așa cum sugerează tradițiile și obiceiurile Adventismului laodicean că ar trebui făcut, în timp ce, în același timp, respingem solia Descoperirii lui Isus Hristos. Neprihănirea Lui ne este împărțită prin „soliile Duhului lui Dumnezeu”, care sunt comunicate de cei doi unși care stau înaintea tronului lui Dumnezeu. Când Îi respingem solia, Îi respingem neprihănirea.

Atunci am răspuns și i-am zis: Ce sunt acești doi măslini, de-a dreapta sfeșnicului și de-a stânga lui? Și am răspuns iarăși și i-am zis: Ce sunt aceste două ramuri de măslin care, prin cele două țevi de aur, golesc din ele însele untdelemnul auriu? Iar el mi-a răspuns și a zis: Nu știi ce sunt acestea? Eu am zis: Nu, domnul meu. Atunci a zis: Aceștia sunt cei doi unși, care stau lângă Domnul întregului pământ. Zaharia 4:11-14.

Cei doi „unși, care stau înaintea Domnului întregului pământ” sunt de asemenea reprezentați drept cei doi martori din Apocalipsa, capitolul unsprezece.

Cu privire la cei doi martori, profetul declară în continuare: „Aceștia sunt cei doi măslini și cele două sfeșnice care stau înaintea Dumnezeului pământului.” „Cuvântul Tău”, a spus psalmistul, „este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea.” Apocalipsa 11:4; Psalmul 119:105. Cei doi martori reprezintă Scripturile Vechiului și ale Noului Testament. Marea Luptă, 267.

Indiferent dacă luăm în considerare mărturia lui Zaharia sau a lui Ioan cu privire la cei doi martori, contextul fiecăreia dintre aceste mărturii este procesul comunicării, care reprezintă chiar primul adevăr menționat în legătură cu mesajul Apocalipsei lui Isus Hristos, în Apocalipsa, capitolul unu, versetul unu. De la Tatăl, la Fiul, la îngeri, la un profet, la biserică. Procesul prin care Hristos vorbește omenirii constituie o înțelegere de importanță majoră pe care El caută să o descopere în cadrul mesajului final de avertizare. Aceasta corespunde accentului pus în prezentarea atât a primului, cât și a celui de-al treilea mesaj îngeresc.

Mesajul primului înger este reprezentat de William Miller. Miller posedă mai multe caracteristici profetice care trebuie recunoscute. El a fost „Tatăl” mișcării, ceea ce, în termenii Alfa și Omega, reclamă un fiu. El a reprezentat o mișcare numită „milerită”, cuvânt care denumește un tip de rocă. El a fost folosit pentru a organiza un set de reguli biblice de interpretare profetică. Acele reguli devin o componentă majoră a comunicării mesajelor Duhului lui Dumnezeu, care au fost fie refuzate, fie acceptate, pe măsură ce cei din generația lui Miller au ales dacă să-și păstreze starea lor laodiceană nechibzuită sau să devină filadelfieni înțelepți. În calitate de „tată” al mesajului primului înger, el prefigurează o mișcare care va proclama mesajul celui de-al treilea înger, iar înțelegerea aceluia mesaj de către acea mișcare va fi călăuzită de un set special de reguli biblice de interpretare profetică, care întemeiază mesajul celui de-al treilea înger la fel de temeinic precum Miller a fost folosit pentru a întemeia mesajul primului înger. Dumnezeu nu Se schimbă niciodată, Isus Hristos, același ieri, astăzi și în veci.

Nu vă înșelați, frații mei preaiubiți. Toată darea cea bună și tot darul desăvârșit sunt de sus, pogorându-se de la Tatăl luminilor, în care nu este schimbare, nici umbră de mutare. El, după voia Sa, ne-a născut prin cuvântul adevărului, ca să fim un fel de pârgă a făpturilor Sale. Iacov 1:16-18.

La începutul sau la sfârșitul Adventismului, soliile Duhului lui Dumnezeu, care sunt reprezentate de untdelemn, sunt transmise prin cei doi martori. La început, odată cu milerității, cei doi martori erau Vechiul și Noul Testament, iar la sfârșit sunt Biblia și Spiritul Profetic. Acesta este motivul pentru care Ioan, care ilustrează în chipul cel mai desăvârșit sfârșitul poporului lui Dumnezeu în zilele de pe urmă ale judecării de cercetare, se afla pe insula Patmos.

Eu, Ioan, care sunt și fratele vostru și părtaș la necaz, la împărăție și la răbdarea lui Iisus Hristos, mă aflam în insula numită Patmos, din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și a mărturiei lui Iisus Hristos. Apocalipsa 1:9.

Cadrul profetic al Patmosului semnifică faptul că Ioan este persecutat. El era persecutat pentru că primea mesaje de la Dumnezeu care identifică Apocalipsa lui Isus Hristos prin Biblie și Spiritul Profetiei.

Persecuția poporului lui Dumnezeu din „zilele de pe urmă” este de asemenea reprezentată în Apocalipsa, capitolul unsprezece, când cei doi martori sunt uciși pe străzi, iar toată lumea le sărbătorește moartea. În capitolul unsprezece, acei doi martori sunt Ilie și Moise. Ei au depus mărturie timp de trei ani și jumătate, apoi sunt uciși, dar ulterior au fost înviați.

Toți profetii vorbesc mai mult despre zilele de pe urmă decât despre propria lor istorie, așadar, dacă există vreo carte care vorbește despre zilele de pe urmă, aceea este cartea Apocalipsei, unde toate cărțile Bibliei se întâlnesc și se încheie. Prin urmare, trebuie să existe în zilele de pe urmă un „mesaj” care este ucis și apoi înviat. Apocalipsa, capitolul unsprezece, a ilustrat istoria Revoluției Franceze, dar ilustrează mai direct un atac împotriva mesajului celui de-al treilea înger în zilele de pe urmă. Mesajul și mișcarea care au fost tipificate de mesajul și mișcarea lui Miller au suferit acel atac și au murit la 18 iulie 2020. Potrivit Apocalipsei, capitolul unsprezece, acel atac avea să fie înfăptuit de fiara care s-a ridicat din adâncul fără fund.

Și când își vor sfârși mărturia, fiara care se ridică din adâncul fără fund va face război împotriva lor, îi va birui și îi va ucide. Și trupurile lor moarte vor zăcea pe ulița cetății celei mari, care, în chip duhovnicesc, se numește Sodoma și Egiptul, unde și Domnul nostru a fost răstignit. Apocalipsa 11:8, 9.

Sora White ne aduce la cunoștință că „adâncul fără fund” reprezintă o nouă manifestare a puterii satanice.

“Când își vor fi încheiat [și încheie] mărturia lor.’ Perioada în care cei doi martori aveau să procească, îmbrăcați în pânză de sac, s-a încheiat în 1798. Pe măsură ce se apropiau de încheierea lucrării lor în obscuritate, împotriva lor avea să se ducă război din partea puterii reprezentate drept ‘fiara care se ridică din adâncul fără fund.’ În multe dintre națiunile Europei, puterile care dețineau conducerea în Biserică și Stat fuseseră, timp de secole, controlate de Satana, prin intermediul papalității. Dar aici este adusă în vedere o nouă manifestare a puterii satanice.” Marea Controversă, 268.

În cartea Apocalipsei sunt identificate trei puteri care vin din adâncul fără fund: prima menționată este islamul, în Apocalipsa, capitolul nouă, versetul doi; a doua este ateismul Revoluției Franceze, în capitolul unsprezece, versetul opt; iar a treia este Roma modernă, în capitolul șaptesprezece, versetul opt. „Noua manifestare” din zilele din urmă, care nu doar va ataca mișcarea prefigurată de mișcarea millerită, ci va ataca și lumea, este trezirea contrafăcută a Strigătului de la miezul nopții contrafăcut, cunoscută sub numele de „Woke-ism”. Woke-ismul reprezintă o „nouă manifestare a puterii satanice”, pe care actualul antihrist iezuit o susține și care este promovată prin negustori, prin liderii politici ai Națiunilor Unite, prin reprezentanții liberali din bisericile căzute ale protestantismului din Statele Unite și prin Partidul Democrat, în conjuncție cu republicanii RINO, care fie promovează, fie permit promovarea tuturor variațiilor stilurilor de viață deviate ale comunității homosexuale, așa cum este reprezentată în capitolul unsprezece ca „Sodoma”. Aceste

trei puteri sunt cele care conduc lumea la Armagedon și sunt, de asemenea, reprezentate prin „Egipt”, simbolul ateismului și al lumescului. În contextul anarhiei Revoluției Franceze, care constituie un alt element al acestor trei puteri ce alcătuiesc ceea ce Sora White numește „confederația rea”, ele fie promovează în mod direct, fie îngăduie Woke-ismul. Woke-ismul este contrafacerea satanică a trezirii celor zece fecioare. Mai avem de discutat pe această linie, dar mai întâi trebuie să abordăm urmările crimei din stradă săvârșite la 18 iulie 2020.

Și, de asemenea, stimate cititor, vă rog să înțelegeți că nu am niciun sprijin de oferit Partidului Republican. Nu am încredere în nicio orientare politică. Eu nu fac decât să scot în evidență dinamicile profetice care există în Statele Unite, în Organizația Națiunilor Unite și în Papalitate. Aceste dinamici vor fi tratate mai specific atunci când vom începe să abordăm în mod direct cele două coarne care merg în paralel una cu cealaltă din 1798 până la legea duminicală.

Woke-ismul satanic, care reprezintă un Strigăt de la miezul nopții contrafăcut, precede Strigătul de la miezul nopții propriu-zis, iar înainte de timpul Strigătului de la miezul nopții autentic, cei ce au fost uciși pe străzi se vor transforma, în cele din urmă, fie în fecioare neînțelepte, fie în fecioare înțelepte. Perioada de timp în care are loc legarea caracterelor noastre, fie în snopul destinat focului nimicerii, fie în snopul pentru grâнарul ceresc, a sosit acum.

Sora White identifică faptul că, în timpul de întârziere, fecioarele neînțelepte din istoria millerită au reacționat la dezamăgirea care i-a pus la încercare diferit de fecioarele înțelepte, sugerând astfel că, până la timpul de întârziere, caracterele lor erau deja statornicite. Dar mărturia lui Ieremia ne informează că putem alege să ne întoarcem la Dumnezeu, iar El nu numai că Se va întoarce la noi, ci va face din noi un zid de aramă întărit împotriva celor răi și a celor înfricoșători, în timp ce suntem folosiți ca gura Sa în criza care urmează. Este în acel punct profetic când Isus promite să ne mângâie. Aceasta este semnificația celor patru capitole ale lui Ioan care sunt așezate în cadrul istoriei noastre actuale.

Untdelemnul este Duhul Sfânt, caracter și mesajele Duhului lui Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu este "Mângâietorul." După cum Dumnezeu a iubit atât de mult lumea, încât a dat pe Fiul Său Cel Unul-Născut, și după cum Isus Și-a jertfit ființa Sa dumnezeiască pentru a primi de bunăvoie umanitatea pe care o crease ca parte din Sine, pentru veșnicie, tot astfel și Duhul Sfânt, care este dat în această perioadă de timp, va rămâne cu noi în veac.

Dacă Mă iubiți, păziți poruncile Mele. Și Eu voi ruga pe Tatăl, iar El vă va da un alt Mângâietor, ca să rămână cu voi în veac; adică Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede, nici nu-L cunoaște; dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi și va fi în voi. Nu vă voi lăsa orfani: voi veni la voi. Ioan 14:15-18.

Acest sacrificiu al Duhului, constând în alegerea Sa de a locui împreună cu ființele umane pentru veșnicie, este în paralel cu sacrificiul celorlalte două Persoane ale trio-ului ceresc. Poate la fel de semnificativ ca sacrificiul Duhului, în disponibilitatea Sa de a locui în fiecare dintre răscumpărări pentru veșnicie, este faptul că sosirea "Mângâietorului" în această istorie particulară indică momentul în care poporul lui Dumnezeu este pecetluit pentru veșnicie.

Și nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării. Efeseni 4:30.

În istoria în care făgăduința Mângâietorului este împlinită în chip desăvârșit, care este istoria celor o sută patruzeci și patru de mii, Duhul va "rămâne" în noi "în veac". Orice creștin care a împlinit cerințele Evangheliei a primit Duhul Sfânt și a fost, prin urmare, "pecetluit pentru ziua răscumpărării", dar acea pecetluire indică pur și simplu înainte spre timpul când cei o sută patruzeci și patru de mii urmează să fie pecetluiți în această istorie prezentă. În Efeseni, cei care sunt pecetluiți pentru ziua răscumpărării sunt puși în contrast cu cei care "întristează" "Duhul Sfânt". Ei întristează Duhul Sfânt refuzând să primească comunicările Duhului lui Dumnezeu și, astfel, resping untdelemnul auriu. Atunci când Hristos promite să ne trimită "Mângâietorul", "Duhul adevărului", în această perioadă de dezamăgire, El promite să așeze pecetea Sa asupra noastră, iar pecetea Sa reprezintă păzirea poruncilor Sale, în mod deosebit porunca Sabatului, care este ziua în care Ioan a primit revelația și care este problema ce urmează să confrunte lumea.

Pecetluirea fecioarelor înțelepte se înfăptuiește înaintea testului legii duminicale, căci atunci se vor manifesta caracterele atât ale celor înțelepte, cât și ale celor neînțelepte, iar caracterul nu se formează niciodată într-o criză, ci doar se manifestă. Pecetluirea reprezintă, între altele, o transformare de la mintea unui laodicean la mintea unui filadelfian. Problema este că, pentru ca acea transformare să se împlinească, primul test pentru fiecare dintre noi este să înțelegem cu adevărat că până acum am fost laodiceeni, căci, ca laodiceeni, atitudinea noastră spirituală principală este că totul este în regulă, când, în realitate, totul este cu totul în neregulă. Acea atitudine trebuie lepădată; ea se numără printre lucrurile josnice care trebuie despărțite de cele de preț.

Îndată ce poporul lui Dumnezeu va fi pecetluit pe frunte — nu este vorba de vreo pecete sau vreun semn care să poată fi văzut, ci de o statornicire în adevăr, atât intelectuală, cât și spirituală, astfel încât să nu poată fi clintiți — îndată ce poporul lui Dumnezeu va fi pecetluit și pregătit pentru zguduire, ea va veni. Într-adevăr, ea a și început; judecățile lui Dumnezeu sunt acum asupra țării, spre a ne da avertizare, ca să știm ce urmează să vină. Comentariul Biblic Adventist de Ziua a Șaptea, volumul 4, 1161.

"Mângâietorul" pe care Isus îl promite ucenicilor Săi, Cel care îi mângâie în vremea dezamăgirii, îi călăuzește pe poporul Său în tot adevărul, iar prin "așezarea în adevăr" suntem pecetluiți. "Adevărul" în care poporul lui Dumnezeu trebuie să se așeze în acest moment este "adevărul" care este desigilat chiar înainte ca perioada de probă să se încheie, căci "vremea este aproape". Acel adevăr este structura istoriei ascunse a celor șapte tunete, iar acea istorie ascunsă identifică istoria în care Revelația lui Isus Hristos este deschisă. Istoria ascunsă a celor șapte tunete se va împlini chiar în vremea când "adevărul" reprezentat drept istorie ascunsă este desigilat. Desigilarea "adevărului" este ceea ce îi pecetluiește pe cei care primesc mesajul care fusese pecetluit mai înainte.

Poporul lui Dumnezeu este pecetluit pe frunțile sale înaintea zguduirii neamurilor mâniate, care are loc odată cu legea duminicală, inițiind astfel ruina națională. Descoperirea lui Isus Hristos reprezintă "cuvintele profeției din" cartea Apocalipsei, care nu mai trebuie pecetluite, căci vremea

este aproape. Acesta este adevărul care acum trebuie citit, auzit și, mai presus de toate, păzit, dacă este să fim binecuvântați.

Iuda, nu Iscarioteanul, I-a zis: Doamne, cum se face că Te vei arăta nouă și nu lumii? Isus i-a răspuns și i-a zis: Dacă cineva Mă iubește, va păzi cuvintele Mele; și Tatăl Meu îl va iubi, și vom veni la el și ne vom face locuința împreună cu el. Cine nu Mă iubește nu păzește cuvintele Mele; iar cuvântul pe care îl auziți nu este al Meu, ci al Tatălui care M-a trimis. Aceste lucruri vi le-am spus câtă vreme mai sunt cu voi. Dar Mângâietorul, Duhul Sfânt, pe care Tatăl Îl va trimite în Numele Meu, El vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de toate câte v-am spus Eu. Ioan 14:22-26.

Pentru cei care păstrează mesajul care se desigilează, promisiunea este că Mângâietorul ne va „învăța” „toate lucrurile”, „orice” a spus Isus „vouă”. Aceasta este promisiunea care a fost împlinită ucenicilor din Emaus și, după aceea, celor unsprezece ucenici. Când Hristos Și-a luat mâna de pe ochii „ținuți” ai ucenicilor din Emaus și, după aceea, le-a „deschis” „mintea” celor unsprezece ucenici, astfel încât să poată pe deplin „înțelege Scripturile”, El consemna o promisiune pentru cei care trăiesc în „zilele din urmă”, care se vor întoarce din dezamăgirea lor, se vor pocăi de starea lor laodiceană și vor primi „adevărul”. „Mângâietorul” în „zilele din urmă” va „aduce toate lucrurile la” „aducerea-aminte” a noastră, pe măsură ce El ne învață „toate lucrurile”. La fel de semnificativ precum aducerea în aducere-aminte a adevărilor trecute, pe măsură ce El ne învață toate lucrurile, El ne va de asemenea „arăta lucrurile care au să vină”.

Totuși vă spun adevărul: vă este de folos să Mă duc; căci dacă nu Mă duc, Mângâietorul nu va veni la voi; iar dacă Mă duc, vi-L voi trimite. Și când va veni, El va vădi lumea de păcat, de dreptate și de judecată: de păcat, fiindcă ei nu cred în Mine; de dreptate, fiindcă Mă duc la Tatăl Meu și nu Mă veți mai vedea; de judecată, fiindcă stăpânitorul acestei lumi este judecat. Mai am încă multe să vă spun, dar acum nu le puteți purta. Însă când va veni El, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la Sine, ci tot ceea ce va auzi, aceea va vorbi; și vă va arăta cele ce urmează să vină. El Mă va slăvi, pentru că va lua din ale Mele și vi le va arăta. Ioan 16:7-14.

În acest timp Mângâietorul ne va "călăuzi" în "adevăr", "ne va învăța toate lucrurile", inclusiv "lucrurile care au să vină", căci în acest timp Isus încă are "multe lucruri de spus" nouă. Acele lucruri, fie că sunt din "aducerea-aminte" a noastră, "lucruri care au să vină" sau multele "lucruri" pe care El "încă" are să ni le spună, sunt cele care ne pecetluiesc pentru criza ce vine. Aceasta se întâmplă, căci adevărul Său reprezintă puterea Sa creatoare. El ne pecetluiește înaintea crizei ce vine, fiindcă El intenționează ca noi să fim preveniți cu privire la cea mai mare perioadă de persecuție împotriva poporului Său care va avea loc vreodată în istoria sacră. Acea persecuție arată în mod specific că vor fi ținute minte cuvintele pe care le-am rostit și faptele pe care le-am săvârșit în trecut și vor fi folosite împotriva noastră, așa cum cuvintele lui Hristos au fost răstălmăcite împotriva Lui. Cu toate acestea, noi trebuie să prezentăm mesajul ca o mărturie împotriva răzvrătirii lor, așa cum este reprezentat de Ezechiel și de Hristos.

Aduceți-vă aminte de cuvântul pe care vi l-am spus: robul nu este mai mare decât stăpânul său. Dacă pe Mine M-au prigonit, și pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, și pe al

vostru îl vor păzi. Dar toate acestea vi le vor face din pricina Numelui Meu, pentru că nu-L cunosc pe Cel ce M-a trimis. Dacă n-aș fi venit și nu le-aș fi vorbit, n-ar fi avut păcat; dar acum n-au acoperământ pentru păcatul lor. Cel ce Mă urăște pe Mine Îl urăște și pe Tatăl Meu. Dacă n-aș fi făcut între ei lucrările pe care nimeni altul nu le-a făcut, n-ar fi avut păcat; dar acum le-au și văzut și au urât și pe Mine, și pe Tatăl Meu. Dar aceasta s-a întâmplat ca să se îplinească cuvântul scris în legea lor: M-au urât fără temeii. Iar când va veni Mângâietorul, pe care vi-L voi trimite de la Tatăl, Duhul adevărului, care porcede de la Tatăl, Acela va mărturisi despre Mine. Ioan 15:20-26.

„Duhul adevărului”, care este „Mângâietorul”, va „mărturisi despre” Hristos, care este „adevărul”. Iar „adevărul” este Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă, începutul și sfârșitul. Istoria ascunsă a celor șapte tunete, care acum este desigilată, este solia pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii. În urma zilei de 18 iulie 2020, Ieremia oferă un exemplu prin care putem alege să ne întoarcem la Cel ce ne-a iubit întâi. În împlinirea acelei lucrări a întoarcerii avem responsabilitatea de a deosebi ce este de preț de ce este de nimic. Dacă ne ducem mântuirea până la capăt, cu frică și cu tremur, și împlinim acea lucrare, vom fi pecetluiți și vom intra îndată în cea mai mare criză din istoria pământului. Vom avea, de asemenea, privilegiul de a trăi istoria pe care prorocii, împărații și oamenii dreți au dorit s-o vadă.

Cei care își asumă acea lucrare și se întorc "vor umbla în lumina care porcede din tronul lui Dumnezeu", iar prin "mijlocirea îngerilor va exista o comunicare neîntreruptă între cer și pământ", acesta fiind procesul de comunicare identificat în versetul de deschidere al Cărții Apocalipsei.

Nu toți din lumea aceasta s-au situat de partea vrăjmașului împotriva lui Dumnezeu. Nu toți au devenit neloiali. Există câțiva credincioși care Îi sunt adevărați lui Dumnezeu; căci Ioan scrie: «Aici sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus». Apocalipsa 14:12. Curând lupta se va da cu înverșunare între cei care Îi slujesc lui Dumnezeu și cei care nu-I slujesc. Curând tot ceea ce poate fi zgduuit va fi zgduuit, pentru ca acele lucruri care nu pot fi zgduuite să rămână.

Satana este un sânghinos cercetător al Bibliei. El știe că timpul lui este scurt și caută în orice privință să contracareze lucrarea Domnului pe acest pământ. Este imposibil să se dea vreo idee despre experiența poporului lui Dumnezeu care va fi în viață pe pământ când slava cerească se va îmbina cu o repetare a persecuțiilor din trecut. Ei vor umbla în lumina care porcede din tronul lui Dumnezeu. Prin mijlocirea îngerilor va exista o comunicare neîntreruptă între cer și pământ. Iar Satana, înconjurat de îngeri răi și pretinzând că este Dumnezeu, va face minuni de tot felul, ca să înșele, dacă ar fi cu puțință, chiar pe cei aleși. Poporul lui Dumnezeu nu-și va afla siguranța în săvârșirea minunilor, căci Satana va contraface minunile care vor fi săvârșite. Poporul lui Dumnezeu, încercat și dovedit, își va găsi puterea în semnul despre care se vorbește în Exodul 31:12-18. Ei trebuie să se întemeieze pe Cuvântul cel viu: «Este scris.» Aceasta este singura temelie pe care pot sta în siguranță. Aceia care și-au călcat legământul cu Dumnezeu vor fi în ziua aceea fără Dumnezeu și fără nădejde.

Închinătorii lui Dumnezeu se vor distinge în mod special prin păzirea poruncii a patra, întrucât aceasta este semnul puterii creatoare a lui Dumnezeu și mărturia dreptului Său la reverența și

omagiul omului. Cei nelegiuți se vor caracteriza prin eforturile lor de a desființa memorialul Creatorului și de a înălța instituția Romei. În deznodământul conflictului, întreaga creștinătate va fi împărțită în două mari clase: cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus și cei care se închină fiarei și icoanei ei și primesc semnul ei. Deși biserica și statul își vor uni puterea pentru a-i constrânge pe toți, „pe cei mici și pe cei mari, pe cei bogați și pe cei săraci, pe cei slobozi și pe cei robi”, să primească semnul fiarei, totuși poporul lui Dumnezeu nu-l va primi. Apocalipsa 13:16. Proorocul din Patmos îi vede pe „cei ce au biruit fiara și icoana ei, și semnul ei, și numărul numelui ei, stând pe marea de sticlă, având harpele lui Dumnezeu”, și cântând cântarea lui Moise și a Mielului. Apocalipsa 15:2.

"Încercări și probe înfricoșătoare îl așteaptă pe poporul lui Dumnezeu. Duhul războiului stârnește neamurile de la un capăt al pământului la celălalt. Dar în mijlocul timpului de strâmtorare care vine — un timp de strâmtorare cum n-a mai fost de când sunt neamuri — poporul ales al lui Dumnezeu va sta neclintit. Satana și oștirea lui nu-i pot nimici, căci îngeri tari în putere îi vor ocroti." Mărturii, volumul 9, 15-17.

Este demn de remarcat că acest pasaj este încheierea unui capitol care începe la pagina unsprezece din Mărturii, volumul nouă, ceea ce poate fi recunoscut ca reprezentând nouă–unsprezece. Este, de asemenea, demn de observat atât titlul despre Mirele care vine, cât și tăblițele lui Habacuc, din care Pavel a derivat versetul pe care l-a scris în Epistola către Evrei. Începutul capitolului marchează istoria care a început la 11 septembrie 2001, cele două tăblițe ale legământului profetic încheiate la începutul adventismului și faptul că titlul este ultima criză, care identifică ultima Strigare de la miezul nopții. Sfârșitul capitolului este în deplin acord cu începutul, întrucât atât începutul, cât și sfârșitul abordează criza finală.

Secțiunea 1 — Pentru venirea Regelui

"Încă puțină vreme, și Cel ce are să vină va veni și nu va zăbovi." Evrei 10:37.

Criza finală

„Trăim în timpul sfârșitului. Semnele timpului, care se împlinesc cu repeziciune, declară că venirea lui Hristos este aproape. Zilele în care trăim sunt solemne și importante. Duhul lui Dumnezeu este retras treptat, dar sigur, de pe pământ. Plăgi și judecăți cad deja asupra celor ce disprețuiesc harul lui Dumnezeu. Calamitățile de pe uscat și de pe mare, starea tulbură a societății, alarmele de război, sunt prevestitoare. Ele prevestesc evenimente de cea mai mare amploare care se apropie.” Mărturii, volumul 9, 11.

Dacă ne întoarcem și acceptăm înalta chemare de a fi „gura” lui Dumnezeu, așa cum o reprezintă Ieremia, vom participa foarte curând la cea mai mare strângere a roadelor din istoria sacră.

El le-a rostit de asemenea cuvinte de nădejde și de curaj. «Să nu vi se tulbure inima», a zis El; «Credeți în Dumnezeu; credeți și în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri; dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Mă duc să vă pregătesc un loc. Și dacă Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi primi la Mine, pentru ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi. Și știți unde Mă duc și știți și calea.» Ioan 14:1-4. Pentru voi am venit în lume; pentru voi am lucrat. Când Mă voi duce, voi lucra în continuare cu stăruință pentru voi. Am venit în lume ca să Mă

descopăr vouă, pentru ca voi să credeți. Mă duc la Tatăl Meu și al vostru, ca să lucrez împreună cu El în favoarea voastră.

„Adevărat, adevărat vă spun: cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face și mai mari decât acestea, pentru că Eu Mă duc la Tatăl Meu.” Ioan 14:12. Prin aceasta, Hristos nu a vrut să spună că ucenicii aveau să depună strădani mai înalte decât a depus El, ci că lucrarea lor avea să fie de o mai mare anvergură. El nu S-a referit doar la săvârșirea de minuni, ci la tot ceea ce avea să se petreacă prin lucrarea Duhului Sfânt. „Când va veni Mângâietorul,” a zis El, „pe care vi-l voi trimite de la Tatăl, adică Duhul adevărului, care purcede de la Tatăl, Acela va mărturisi despre Mine; și voi de asemenea veți mărturisi, pentru că ați fost cu Mine de la început.” Ioan 15:26, 27.

În chip minunat s-au împlinit aceste cuvinte. După pogorârea Duhului Sfânt, ucenicii erau atât de plini de dragoste față de El și față de aceia pentru care El a murit, încât inimile se topeau la cuvintele pe care le rosteau și la rugăciunile pe care le înălțau. Ei vorbeau în puterea Duhului; iar sub influența acelei puteri, mii s-au convertit. Faptele apostolilor, 21, 22.